

Hova, merre?

Egyedül Tiéd az a nyár,
 ahol házad falát
 szüntelen mossák
 a víz és a fény hullámai.
 Hova, merre is rezegnek
 a távíródrótok
 forró hívásai,
 a visszhangtalan szavak?
 Neved s hazádat
 mondják: képzeletnek,
 látomásnak,
 vágynak,
 Mondják az üdvösségnek is....

Megnyílt

Ágyat vetettél, este van,
 s alattam megnyílt az árok.
 Bevégzed, ami hátra van:
 kioltasz holdat, csillagot.
 Az ég koporsófedelét
 — hangtalan szertartás — lezárod.

Leszáll

Leszáll a temetőre már
 a súlyos, barokk alkonyat.
 Hallom az első Halotti Beszédet
 gyönyörben remegő fák
 felett,
 És a zuhanó ég
 alatt.